

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1-ső szám — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKÖN.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyiltér és egyéb felszö-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábos petisors tér-
fogata . . . 12 fillér.
Bélyegdíj minden beiktatás
után . . . 60 fillér.

Nyiltér:

Egy sor . . . 40 fillér.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont” kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legezélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — **Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.**

Üres kaszárnyák.

A katonaság kérdése kezd városunkban tengeri kigyóvá növekedni. Immár másfél éve annak, hogy tüzeink eltávozásáról beszél a krónika; a hír előbb csak esetlegesnek volt jelezve, később valószínű lett, — ma már azonban egészen bizonyos, hogy drága kaszárnyáink s istállóink augusztustól kezdve üresen fognak maradni.

A közhiedelem azt tartja, hogy a katonaság dislocatiója a rimaszombati polgárság legvitálisabb érdekeivel van kapcsolatban s az a veszteség, melyet városunk szenvedni fog, pótolhatatlan. Kétszázon felüli legénység s majdnem ugyanannyi lóintertartójáról van szó, a mihez hozzájárul az a néhány ezer forint, mely a tisztikar fizetését képezi — s ez jövőre a szó teljes értelmében elvesz. És elvesz ráadásul az a bérösszeg is, melyet a katonai kinestár az elszállásolásért fizet a városnak.

Ha ez így lesz — a mint alig lehet kétkedni abban, hogy így lesz — elég szomorú. Mert a pótdadó réme, melyet a folyó évre egy szerencsés pénzügyi manipulációval még elkerülhettünk, jövőre jobban fenyeget, mint valaha. Abból a rengeteg pénzből, melyet a hadsereg eltartására fizetünk, eddig nekünk is megterült valami; ezután csak a terhet fogjuk érezni, a hasznot nem.

A kép, melyet a képzelet a jövő évi költségvetésről előnkbe rajzol, ha elgondoljuk, hogy városunk még minő intézmények létesítésével adós, nagyon sötét, melyre némi világosságot csupán az a tudat deríthet, hogy Magyarország összes rendezett tanácsú városai között alig van egy-kettő, mely a miénknél kedvezőbb anyagi viszonyok között köszöntené a második millen-

niumot. E kedvező anyagi helyzet képessé tesz minket arra is, hogy a fenyegető terheknél még nagyobbakat is magunkra vállalhassuk, — annyi-
val is inkább, hogy a katonaság eltávozásával — e dolgot közelebbről vizsgálva — polgárságunk túlyomó többsége anyagi veszteséget nem szenvedne.

Mert nem tekintve azt, hogy a hatalmas osztrák-magyar véderőnek egy szemernyi része ama városban, melynek falai között állandó tanyát ver, a közbiztonságnak öre és támasza; nem tekintve azt a barátságosnak és szívélyesnek mondható jó viszonyt, mely katonaságunk és polgáraink között fennáll, ha megkérdeznénk kinek volt közvetlen haszna abból, hogy nagy költséggel épített és fentartott kaszárnyáinknak mindez ideig megvoltak lakói: Rimaszombat lakosságának kilenczven perzentje hallgatással felelné, köztudomású dolog lévén, hogy a katonaság révén városunkba befolyó ezerek kilencz-tized részben a vállalkozóknak jutnak. Ruhát, szénát, zabot, bőrneműt egyszóval az emberi élelmi szereken kívül csaknem mindent idegenből szállítanak a mi katonáinknak is csakugy, mint minden bárhol elhelyezett katonaságnak az országban. Annak az erős sóvárgásnak, melyet a városok általában véve a katonaság megszerzésére tanusítanak, hamarjában alig tudjuk magyarázatát adni, ha csak nem abban rejlik a belső ok, hogy a városok társadalmi életének felpozíciójára a katonaságot tartják legalkalmasabbnak, főleg a mai viszonyok között, midőn a katonaság és polgárság között jóformán leomolva látjuk ama válaszfalakat, melyeket a mult idők szelleme épített föl.

De a városok üzhetnek oly gazdasági politikát, melynek titkaiba mi nem vagyunk beavat-

va. Mi csak az eredményeket látjuk s azokból következtetünk s az okoskodás láncolatán arra a konkluzióra jutunk, hogy miután Rimaszombat a katonaság tartásától minden valószínűség szerint elesett, városunk közgazdasági politikájának tervezői és végrehajtói jövőre oly irányt fognak követni, mely a polgárság jövedelmének közvetlen forrásaihoz vezet.

Lépten-nyomon halljuk a panaszt, hogy az üzletágak panganak, a kisipar mellözve van, minek folytán polgáraink igen nagy része a legjobb akarat mellett sem kereshet többet annál, a mennyivel mindennapi szükségleteit jól-rosszul fedezheti. E szomorú körülményeket a sors nem-sokára azzal tetézi, hogy a pótdadónak nem várt magas perzentje is a polgárok nyakába zakkán. Ily körülmények között a város atyáinak arról kell gondoskodniok, hogy az adózó polgárság adóképeségét mi által lehetne a szükséghez képest fokozni?

Nem kétkedünk abban, hogy a bölcsesség nem lesz véka alá rejtve s ép azok az üresen maradó kaszárnyák fogják képezni a forduló pontot városunk közgazdasági politikájában, melynek révén az adóképeség egyik kulcsa lesz a város bölcs atyáinak kezébe letéve. Csak azt kell kitálatni, hogy azokat a szép nagy épületeket miként értékesítsék.

Mondanunk sem kell, hogy miután a városi küldöttség kassai kirándulásának eredménye kiszivárgott, azonnal megkezdődtek a kombinációk a kaszárnya épületek értékesítése tárgyában. E kombinációk a megye, gimnázium és leányiskola építkezési terveivel vannak kapcsolatban s jöllehet még ez ideig nem öltöttek határozott alakot, örvendetes jelenségnek tartjuk azt, hogy a

T Á R C Z A.

Uti emlékeimből.

Irta: HARMATZY LORÁNT.

Nem tudom már hol, de hallottam, hogy a milenáris kiállításunkra egy élelmes vállalkozó le akarja hozni Budapestre a „Venedig in Wien”-t, azt a bájos kis épülethalmazt, mely a mult nyáron Bécsben oly nagy feltűnést keltett.

Velence Budapest! Mily bizarr eszme, s mégis oly szép, oly kedves, mint egy szerelmi vallomás. S míg lassan tapogatózva kutatok emlékeim között, alakot ölt előttem azon júniusi délután, melyet kinn töltöttem a bécsi „Császárkert”-ben, Velenczében. Lassan felelevenedik az egész kép, felelevenedik, minden szépségével s gyönyörűségével.

*

A lóvasut gyenge zökkenéssel áll meg a Tegethoff monument előtt. Pár perc alatt kiürül az egész kocsis. Mindenki Velenczébe siet.

Igen, Velenczébe.

Mert a századvégi ember nem elégszik meg azzal, hogy a hangot mértföldekről hallhatja, a telephon huzalain, nem elégszik meg azzal, hogy a mint egyszer az újságban olvastam, messzefekvő tájakat varázsolhat szeméi elé egy kifeszített vászonalpra, villamos készüléke által, nem! ő egyesíteni akarja e kettőt, ott akar lenni Velenczében, látni akarja azt palotáival, hidjaival, gondoláival, hallani akarja azt az olaszosan dallamos zsvajt, a nélkül, hogy azért Olaszországba menne, csak felül a lóvasutra, s az 10 krajczárért kiviszi a Praterbe, a császárkertbe. Nem kell nagy, fárasztó utazást tennie; ebéd után még egyet szundit, s elmegy uzsonnálni „nach Venedig”.

Lefizetve a belépti díjat én is beléptem a Császárkertbe. Végig haladtam az előttem elúszó terebélyes gesztenyefák által képezett alléban. A lombok közt, melyek fejem fölött mint megannyi szerelmes ölelő kar, valának összefonódva, villogva röppent át néhány aranyos napsugár, vidáman játszadozva a porond felvert, finom porával.

Az allé végén bámulva, elszibadt idegekkel álltam meg. Mi ez? Való, vagy álom?

Hiszen az, mi itt szemem elé tárul, az Velenczében, az Adria királyasszonya, a Bella Venezia!

Itt van a palazzók büszke sora, itt van a hármashíd, itt van a víz, a canal vize, melyen kaczerán ölelkezik a langyos hullámokkal, könnyedén sikamlanak a tarka gondolák. Sőt velencei szokás szerint az ablakokba kiakasztott rongyok is ott libegnek a lanyha meleg szellőben.

„Nem! Nem álom! Való minden.

A hatás meglepő, szinte megdöbbenő. Főleg távolról. Közélről szemlélve látszik, hogy a büszke paloták márványa csak fából készült utaztat, s canalis, a lagunák vize, a tenger, csak közönséges vízvezetéki víz, De mindegy. Az első megpillantás, oly benyomást okoz, mit a család felismerése nem képes lerombolni, semmivé tenni.

Lassan haladok a hullámzó embertömeg közt a fényes olasz üzletek mellett. Nézem a tarka bársony ruhába bujtatott alabárdosokat, nézem a gondolákat, mint karesu testökkel nesztelenül suhannak el egymás mellett a csendes vizen. Tovább menve egyszerre, egy folyosó ablakán át tekintve, mint egy panoráma, elem tárul a Márkus tér. Keresem, kutatom erőltetett szememmel, hogy megtudhassam, hol megy át a valóság a festménybe. Mert bár észreveszem, hogy azon galambnak a pózna mögött, egyik szárnya már a vászonra van festve,

míg másik szárnya fehér tollaival előrenyulik, s kis feje, mintha magoskákát keresne, van a földre eresztve, az átmenetet azonban nem veszem ki. Az előtérben néhány olasz suhanéz fekszik, lustán sütkérezve a napon. Oly természetes, hogy már várja az ember, mikor emeli fel kezét, hogy elkergesse az orra körül döngöcselő legyet. Pedig mi az egész? Darab vászon, néhány viaszab és kitömött madár.

Mellettem egy hölgy megjegyezte, hogy az alakok rideg mozdulatlansága, természetellenes. Megvallom, van ebben némi igazság. Elénkült fantáziámmal esataternek, a nagy Napóleon győztes esataternek képzelem e térséget; s mintha látnám annak az elterült alaknak a fején a császár fehér lova patkójának nyomát, miután e félelmes hadvezér megszemlélte az elfoglalt várost, s fellovagolt a harangtoronyba.

Eh! De ki gondolna ilyenekre itt, hol mindenütt vidámság, s lírtelő nevetés tölt be mindent. Hol az ember elfelejti, hogy Bécsben van, s oda képzeli magát a derült, kék egü délre, hol a fák is vidámságot lehelnek, hol a szemek szerelmesebb tüztől lángolnak, hol minden szó kész költemény, rithmikus dal?

Lassanként szürkülni kezd. Az üzletekben, a vendéglőkben egymásután gyuladnak ki a villamos izzólámpácskák, míg a esatorna fölött nagy ivlámpák szórják vakító ezüstös fényöket, miszthikus fehérségbe borítva az egész Velenczét.

Leülök egy asztalhoz a „velencei dogé”-hoz czimzett étteremben. A nyitott pontyvával fedett helyiség egyik oldalán a canalis, a másikon népzenekar. A víz lassan, gyűrűzve hullámszik; néha-néha megleocsan, ha egy evezős erőteljesebben csapja bele evezőjét. S ilyenkor a felszökellő vízcsappok, mint megannyi solitair-brillians, tündökölnek az ivlámpák esillogó reflexe

Eredeti GUBICZ-ekék.

RAKTÁR: Rimaszombatban KOHN ALBERT fakereskedésében és BRAUN ZSIGMOND vaskereskedésében.

gyártására Magyarországon egyedül jogosult

DETRICH GYULA

gép-, talajmívelési-eszköz és ekegyára

(Rákospalota, Batthány-utca 5. sz.)

Állandó nagy készlet eredeti Gubicz egy és többvasu ekében, ekerészekben és mindennemű talajmívelési eszközökben.

— Árjegyzék szívesen küldetik. — 1—10

tervezgetések között a kulturintézetek fejlesztése és támogatása is helyet foglal. Annyi bizonyos, hogy a katonaság eltávoztása folytán beálló anyagi veszéséget pótolni s polgárságunk adózó képességét fokozni a beforgó viszonyok között alig lehetne másként mint az által, hogy száz meg száz esatornát nyitunk meg az idegen pénzeknek városunkba való vándorlására s miután a módokban nem válogathatunk, e esatornák gyűjtő medenczéjéül a tanintézeteket kell tekintenünk. Minden idegen tanuló legalább száz idegen forintot hoz évenként ugyanannyi rimaszombati polgár zsebébe. E körülmény is teljesen indokoltá teszi ama tervezgetéseket melyek tanintézeteknek ugy anyagi, mint erkölcsi tekintetben való fejlesztésüket czélozzák.

Jó lesz e témáról kissé gondolkodni. Hátha azok az üresen maradó kaszárnyák egy vagy más formában beillenének ez eszmekörbe s mindaz, a mit a katonaság eltávoztása által városunk veszít, megtérülne oly formán, hogy e ezímen aggodalomra nem volna okunk!

Kiállítási munkálatok.

Budapest, 1896. febr. 12.

Az ezredéves kiállítás lassankint, a hogy mind legegyszerűbben sít a nap, kiolvad a bóból, a száztornyu paloták környéke megnépesül s megint eleven, mozgalmas, munkás élet indul meg azon a helyen, a hol néhány hónap mulva egész Magyarország és a művelt külföld nagy ünneplésekre gyűl össze. Most már befelé vonul a készülő munka, a pavillonok, esarnokok, pompás épületek belső díszítése, főbejáratainak foglalkoztatásához fognak, hogy a jövő hónapban már hozzáfoghassanak az érkező kiállítási tárgyak kiesomagozásához és elhelyezéséhez.

A díszítő munkák természetesen legkülönbek abban a hatalmas palotaesoportozatban, a mely kivülről is a legimpozánsabb és a mely ezidő szerint a legszebb, legmeglepőbb és legérdekesebb épülete nemcsak egész Magyarországnak, de talán az egész kontinensnek is. Arról a csodaszép alkotásról szólnak, melyről már néhányszor volt szó ezen a helyen: a történelmi épületesoportról. Már messziről, a tő felől jöve megfogja a látogató figyelmét, s azután nem is észreli el egy pillanatra se. Le se tudjuk venni róla a szemünket, a míg egészen közelébe nem érünk, és mindig újabb és újabb szépségeket fedezünk fel rajta. S bárholnunk, az ország akármely részéből jöjjön valaki, egy-egy ismerőst is fedez fel rajta: egy oromzatot, párkányt, ablakot, bejáratot, díszítést, a mit odahaza egy-egy nevezetes történelmi fontos épületben már látott. Mert hisz ez a hatalmas épületesoport nem egyéb, mint Magyarország összegyűjtött építészeté, az ország köbe épített történelme.

S ugyanilyen a belseje is. A jáki templom udvarában ott látjuk a román építészeti összes megmaradt emlékeit. A nagy oszlopesarnok minden oszlopfője más és más, de mindegyik egy-egy régi emléket örökít meg. A vajda-hunyadi Nye bojsze vár falait a Hunyadiak, Szilagyiak, Bakácsok, Vitézek, Czillek, Garák ezimerei ékítik, a fal képek akkori harzi tornákat, vitézi tetteket ábrázolnak, olyan modorban megfestve, a hogy akkortájt dolgoztak. Odébb már gobelinek díszítik a falakat, olyan módon megfestve, mintha drága szőtt szőnyeg borítaná a falat. Tovább a Bakács-kápolna hű utánzata az esztergomi bazilikából szem elé hozza esalódásig híven az ország legszebb építési emlékeit. Gyönyörűek a falfestmények a hadászati osztályokon, de még szebbek az

egyházi kiállítások termeiben, a hol régi és modernebb templomok falfestéseit és díszítéseit találjuk híven másolva.

A kiállítási tárgyak is nagy arányokban érkeznek már a történelmi kiállításra. Kincsek, műtárgyak drágaságok, amelyek láttára valóságos káprázik az ember szeme. A király kiállítását, a Hofburg magyar kicseit most esomagozzák, s most készítik szállításra a némét esaszár gyűjteményéből is a magyar vonatkozású tárgyakat. Ezeket a kincseket nagy őrizet alatt hozzák Budapestre, ahol már akkorra egész kíneseház gyűl össze mesés értékű drágaságokból.

Erre az időre már együtt lesz a kiállítás őrszemélyzete is, amely a esarnokokban felügyel, s a nagy közönségnek mindenféle utbaigazításokkal szolgál. A személyzetet most alkalmazza az igazgatóság, még pedig annak rendje és módja szerint való sorozáson. Mindennapra becsatálnak vagy száz állástkeresőt (Magyarországon akadna egy napra tízezer is) s ezeket egy rendes vizsgáló bizottság elé állítják. Miután az írásait, bizonyítványait előre megvizsgálták, szemügyre veszik őket magukat is. Arra néznek legfőképp, hogy szemrevaló, ügyes figurák legyenek, tetszős, intelligens képpel, s amellet kellő ügyességük és elég műveltségük is legyen, hogy majdan a publikumnak felvilágosításokkal szolgálhassanak.

Bizony atlag csak minden harmadik, negyedik pályázó válik be, pedig egyik-másik messze vidékről jön föl a fővárosba szerencsét próbálni. De akármilyen rigorózus is a bizottság, nálunk kenyérkeresetre mindig akad vállalkozó, s nem lehet annyi alkalmazottat keresni, hogy tizannyi ne jelentkezzenek.

Még sokkal nagyobb számban és sokkal nagyobb türelmetlenséggel pályáznak alkalmazásra a — nők. Amíg egy férfi folyamodik állásért, három nő jelentkezik dacára, hogy nők számára való állás alig van. Vagy ötven női elárutói állás van s arra a jelentkezők száma már most ötezer felé jár. S minden nap szaporodik ez a szám atlag ötvennel hatvannal, úgy hogy sokszor az a gondolata támadhat az embernek, hogy a polgári házasságot már most jó volna kényszer-házassággá változtatni.

Karneval Nagy-Rőczén.

(Hirlapiról poutpouri)

Egy jó társaságban, vendéglátó kedves háznál, a vígság derűjétől megaranyozott kis körben, Lucullusi vasesora után, tüzös borral gazdagított poharazás és illatos szivarfüst közt bucsuztam el egy hét előtt Rimaszombomban Nagy-Rőcze két szembevető alakjától.

Az egyik a magyar kultúra lelkes, bátor harczosa, esupa eleveenség, kedv, derű, szellem: *Perjéssy László*, a kereskedelmi akadémia kitünő igazgatója; a másik egy érdekes alak, magas termet, férfias alak, Batthyányi-szakkal, úgy hogy az ember külsőjéről olvassa le, hogy nem közönséges ember: *Stefancsok Károly* a polgármesterről van szó. Alakjánál érdekesebbé teszi őt szerepe. — Mint Nagy-Rőcze város polgármestere a reája bírótt városban nehéz és súlyos szerepre van utalva. Megfelelni a magyar hazafiság komoly szent hivatásának, küzdeni a magyar állameszme megszilárdításán, és egyuttal a város től lakosságától távoltartani a nemzetiségi izgatásokat, a magyar közművelődésnek megnyerni őket, nem az erőszak, de a békés egyetértésben keresni a magyar geniusz államfentartó és fejlesztő uralmát, s ezen helyzet mellett biztosan lépni, nem ingadozni, súlyos, de valóban figyelemre méltó feladat, — és elég ahhoz, hogy rokonszenvel kísérjük küzdelmes utját.

Mikor pedig az ember érdekes emberektől bucsuzik, egy szívélyes meghívásra gyorsan felel igennel, kivált, midőn a esáb egy kedves kis várososhz igér vezetni, a mely híres az ő jókedvéről, a jókedy ezertéle megnyilatkozásairól, és amelynek van még a sok között egy harmadik olyan nagyon, de nagyon érdekes embere, mint *Mihalik Dezső*. — Az ő eleven feltaláló szelleme a tár-

sas élet rugója, s bátran mondhatjuk Karneval ő fensége legelső és leghatalmasabb miniszterének, ki kormányválságon még soha keresztül nem ment Amibe belefog az aztán sikerül is. A nyilvános élet ezertéle alakjaival ép úgy, mint előkelő házának vendégszeretetével indult ő mindig harczba, s meg kell adni, hogy nem csak pillanatnyi sikerekkel, hanem tartós, hazafias eredményekkel gazdagította Nagy-Rőcze fejlődését.

Ennyi érdekesség vonzott engemet elsősorban Nagy-Rőczére, az ott február hó 16 án megtartott jelmezestélyre. Míg a trakkomat a rőcei „Phipps” kiválasztotta, addig volt időm, hogy az érdekes férfiakat is meglátogassam, egy kis elmefuttatásban is résztvehessék, és én kívánom Nagy-Rőczének, hogy az a három embere mindig egy követ fujjon, mert akkor minden ügye így fog sikerülni, mint a február 16-iki jelmezestély.

Es most, mielőtt az estély tündéres fényébe, változatos képeibe, bohó bolondságaiba mint egy kellemesen ringató, a szívet lelket melegítő árjába belevetném magamat, a rimaszombati városháza dísztermébe képelem magamat, mint hogyha ott lelkesen diktióznék: Tisztelt közgyűlés! Igen itt az állapotok sokban tarthatatlanok, nagyon sajnálom, hogy a közgyűlés t tagjai a nagy-rőcei jelmezestélyre el nem rándultak, mert ott önök láthattak volna egy szép nagy szállodát, a milyen Rimaszombomban nincs, ott tapasztalhatták volna, hogy mikép tud egy szegény város egy díszes vendéglői helyiségre anyagi romlása nélkül 120000 frtot költeni, mikép tud a szép épületben még szebb táncztermet berendezni, műkedvelőknek és színészeknek Thaliához méltó kedves otthont alkotni, egyszával hogyan lehet akarattal teremteni!

A felzúgó abezug! abezug! azonban magamhoz térít, és én ismét a valóságshoz, a rőcei feledhetlen estélyhez szegődöm!

Mikor a fenyegetyaktól elborított falak, mint egy téli kert virányos utvesztői közt a nagyterembe beléptem, nem tudtam hol is kezdjem az élvezetet!

Vajjon kaczagjak-e a tarka bohócz-csapat bolondságain, vagy bámuljam a jelmezes hölgyek festői csoportját, a jelmezektől élénkített gráciáját, vagy mulassak Mihalik Dezső, az est megteremtője nevelésre ingerlő leleményességén, ki egy pár száz tökfödöt (farsangban a fej nagyon komoly szó) mindentelje kiadásban nagy gardamába rakott, és minden belépő ur fejébe egyet nyomtatott, vagy neki kegyelmet adott, hogy magának kelve szerint rakjon egyet fel.

Pompás kép fejlődött így ki. A festői eleganciával kiállított terem díszes decoratiói közt a hölgyek jelmezes sora képezte a esillagtabort.

Mivel a „Rococot” nagyon szeretem, azonnal szemembe akadt egy bájos elragadó herczeg kisasszony (Mihalik Margit) s egy chiekes, fess, psüttös herczegnő (Frits Ferencznő); sokakat esábitott a szív meleg kandallójához a „tél” (Pour Mariska, Cseh Ida), holdvilágos idyllre esábitott az „éj” (Mariányi Margit) s a ki kikésett ebből a boldogságból, a „tündér” (Szeesky Valléria) bája fogta meg; a kedves „virágok” a boldogító ibolya (Smer Alice), az ábrándra ingerlő „Margaritte” (Nagy Jolán), a szendergő álomra pihenesre esábitó mezőn viruló „löhère” (Pour Bella), a kis feledhetlen „nefelejts” (Perjéssy Liezike) festői élénkséggel tarkították ő mezőnyt, s mondhatom, hogy a „jó madarakat” épen nem ijesztette el a „madárijesztő” (Villiger Tullia), a „husvét” (Stefancsok Adél) örömeit már a farsangban lehetett itt élvezni, a keesteli, ingerlő „prierette” (Perjéssy Lászlóné) és mellette társnője (Pepich Ella) bohóságaival, szellemével derítette kedvre a mulatókat, kiket a esinos „pojácznő” (Schiller Berta), a dallos esábos „Esmeralda” (Weninger Ida), a hamis „ezigányleány” (Heinez Gizella), a varázsteli „varázslónő” (Lukovits Ilona) ragadták a változatos kellemes hullámain; a ki pedig a szív kikötőjébe eljutni nem tudott szabad úszással, eljuthatott a kedves „révész nővel” (Kochen Olga), a szív folyásán evező „hajósnővel” (Cseh Adél), s ki itt Európában nem találhatott boldogságra, az kereshette és megtalálhatta egy „keleti herczegnőben” (Bárdossy Etelka); de volt a keletnek erős nyugati konkurenttiája is, a gömbölyű kis piros almához hasznló „elszászi menyecske” (Aschner Istvánné), a romantikus hegyvidékre esábitó „tiroli leány” (Smied Jolán), a esábos „vadróza” (Adriányi Klára) mind nyugat bájait képviselték; végül az egész felett ott lebegett „Hungária” (Lukovits Atilláné) magyar nemes szelleme.

Ezt az élénk szép képet tarkították a férfi jelmezek, kik közt különösen kiintek: Vavra J. (Kinai), Kakuja J. (zsidó), Dr. Vieszt K. (Golya), Wirker István (Béka), Vietoris Sándor (medve), Turek G. (Francia nemes), Maktalvy Ferencz, Heinez Jenő, Volko V., Svehla A. Madarassy I., Kochen A. (bohóczok), Schiller I., Mihalik M., Lukovits A. (barátok), Bogár M. és Szomolnok M. (csikók). Volt majom, ördög, kéményseprő, tiroli stb. stb. Kik nem demaskirozták magukat s nevüket megtudni nem sikerült. — De kedves olvasóim esalódnak, ha az hiszik, hogy ez a kép teljes! Mert az urak a sok tarka-barka főveggel valóban kaczagató képet nyújtottak. Látták csak volna önök a honvédtiszturakat a farancia gárda magas sisakjaiban, a férfiakat női fejekdőkkel, a török turbánt, a Napoleon kalapokat, a hálósipkákat, a török fezeket, az arabos turbánokat, a lengyel és magyar esákókat, a XIV. Lajos korabeli háromszögletű kalapokat, egyszóval a sok fajta főveget, ezertéle színbent; . . . azután jöttek az óriások, a fejük a terem plafontját érintette, mellettük a törpék, aztán a publikum nekik rontott, a törpéket és óriásokat szétlépte, jöttek a dallosok bohócz csapatja, egyszóval igazi farsangi zürzavar, s a mit fokozott a szalag röpités. — Fölhuzott rugók után a terem egyik végéről kigyó módra siklottak tova a szalagok a terem másik végére a tánczó párok közé, s itt öt perc alatt össze-vissza bonyolították a tánczó párokat.

Lett ebből olyan bahota, a milyent csak mulatni tudó emberek közt lehet találni!

Igy emelkedett a kedv fokról-fokra, nem lankadt el a reggeli órákban sem, s a felkelő nap sugarai egy bolondul vig társaságnak mondottak jó reggelt.

Olyan jóízűen mosolyogtak azok a hamis sugarak, hogy a mulatók végre mégis elröstelték magukat, s egy új, szép emlékekkel, álmokra alkalmas anyaggal indultak pihenésre, vagy ki tudja — mire?!

A szép mulatságot, a mely dieséri Nagy-Rőczét, dieséri a mulatság főintézői: Mihalik Dezső és Perjéssy

mellett. A zenekar pedig rákezd a „Pagliacci” prológusát. . . . Nem művész a banda egyik tagja sem; de rám nézve, előttem Ruggiero Leoncavallo e bájos, melabus alkotása, itt, ezek által a kissé tarkabarka népies jelmezben előadva, megkapóbbnak, szebbnek tünik elő, mintha a legjobb akusztikájú teremben, világhírű művészek játszták volna el.

Ugy beillik ebbe a kerthe ez a zene.

Vacsora után én is beleültem egy gondolába.

Végig feküdtem a keskeny esolnakban, s míg fülemmel mint egy messze zsbongást hallgattam a látogatók vig moráját, addig szememmel belemerültem a a sötétké tisztá esillagos ég óriási kupolájába.

A gondola lassan, hintázva siklott a fényes vizen, s a hidak alatt. Az evezős legény valami könnyed, gürdülékeny melodikus olasz népdalt dudorászott fogai között. S a partról olykor felhangzott a esinos rövidnadragos olasz fiu harsány kiáltása:

„Salamini, rigouri! Salamini!”

Kevéssel ezután a esatorna kitágult. Itt megelőztünk egy más gondolát. Rövid pillantást vettem bele. A menyezet alatt, egymáshoz simulva egy délczeg férfi s egy szerelmes szép nő ült. Boldogan, egymást átkarolva, egymás szemébe nézve ültek ott, nem figyelve semmire. S a homályból, mely a menyezet alatt borongott, suttogásuk egyik foszlánya tülemhez szakadt.

„Ah! Du, mein theurer, mein einziger . . .” hallatszott a nő gyöngéd szava.

A férfi esókjával tapasztotta be a kedves ajkat; az evezős legény pedig egykedvűen paskolta keskeny evezőjével a fodros vizet, a canalis sötétzöld haboeskáit. . . .

Tréfás báli tudósítás.

(A nagy-rőcei jelmezestélyről, melyet szerző nem a kritikusoknak, hanem a tréfiát kedvelőknek szánt.)

Egy „Menedéklel” jelezte nem régen, Mely szerént e helyen jelmezestély leszén. Elérkezvén ez év megjelent szép dele, Rengeteg érdekelt nemes vendég kele. S felkerekedének keréken, tengelyen Megjelenhetésre e kedélyes helyen. Mentek, mendegéltek, s elértek kedvtelve, Elég szerencsével megnevezett helyre.

Hét és fél teltével egyenként, kettenként

Vendégek érkeztek mérhetlen lepkeként.

Érdekes jelenség! Szeretszét jelmezek,

E kedves vendégek felesmerhetlenek.

Selyem jelmezekben és szép fejékekben

Lépkedtek e szépek, elrejtve teljesen.

Megjelent e helyen egész megyénk szépe,

Nem lehetett régen teremnek e képe.

Kedvvel és kedélylyel tele lesz e terem,

Teljes lehetetlen rendben elbeszélmem.

Esmeretlen szépek, névtelen vendégek

Vetélkedve lestek egyes jelek végett.

Es megesett egyes kedves szép vendéggel

Felfedezte kéme s jelzé kézlejtéssel.

Kezdetét vevé egy ezredéves lejtés,

Zenészek zenéje, esevégés, nevetés.

Ézredéves lejtés bevégezésével

Keringést, Lengyelkét lejtnek teljes renddel.

Perczek elteltével egy négyest jeleznek,

S kétszer negyvennégyen felkerekedének.

Es ezt bevégezvén egy némely vendégek

Jelmez letésvére kénytelenek lettek.

Es kezdetét vevé teljes esmerkedés.

Lett erre esevégés némely elképpedes.

Elérkezett végre ezen éjnek fele,

Ekes vendégeknek egy része felkele;

Lehettek hetvenen feleségek férjek

S ezeknél esekélyebb perczeket élt szépek.

Ébédék termébe kettenként beléptek

Es szép rendben e helyt letelepedének.

Etelek és nedvek elhelyezve lettek.

S rémes mértékekben fel-megemésztettek.

Nedvesebbek lettek végre e legények

Megelégedettek e kedves vendégek.

Es lejtettek megést, s lejtésekek vége

Ember nem remélte fényes reggel leve.

Levelmemek vége elérkezett végre

Engedelmet kérek még egy-két szép percze.

El kell még beszélmem vendégeknek nevét,

Melyek kellemessé tevék e szép estét.

Es mert e neveket „e”-vel elbeszélmem

Képes nem lehetek, teljes lehetetlen

Ézen kedves „e”-ket tehát elmellözöm

Es a szép-nem nevét ime itten közlöm.*)

*) Lásd „Karneval N.-Rőczén” című tudósításunkat. Szerk.

László fáradhatlan buzgalomát, élénk szellemét, ott láttuk a hölgyek közt álaréz és jelmez nélkül Mihalik Dezsőné, Hrotko Jánosné, Latinák Sándorné, Basilides Jánosné, Kubinyi Pálné, Tóth Kálmánné, Danesházy Gusztávné, Hrk Istvánné, Bárdossy Pálné, Szeesky Antalné, Nagy Lajosné, Lahner Györgyné, Pour Edéné, Matusch Endréné, Dr. Kres Gyuláné, Heinecz Frigyesné, Bradofka Károlyné, Hrk Emma, Mispál Irma, Gaunter Róza, Pour Erzi, Ferdinandy Ella, Ferdinandy Gizella stb. stb.

A karzat díszes női közönséggel zsúfolva volt, kik felülről gyönyörködtek a változatos képben.

Dr. Kriz-Kraz.

Hirek és vegyesek

Gömörvármegye monografiája. Sziklay János dr. fővárosi író „Magyarország városai és vármegyeri” czimű nagy szabású irodalmi vállalatot indított meg, melynek, mint czíme is mutatja, az lenne a célja, hogy az ország hely- és néprajzi ismertetését, történetét valamint jelenlegi közigazgatási állapotát és kulturális viszonyait vármegyéenként sőt városokint elkülönítve írásban és képekben megörökítse. A vállalat anyagi támogatására minket érdeklőleg 6000 ft segélyt kért a szerző a vármegye törvényhatóságától, mely Bornemisza László alispán elnöke alatt egy szűkebb bizottságot, küldött ki az ügy tanulmányozására. A bizottság, a mint halljuk f. hó 17-én az alispán elnöke alatt tartott ülésen abban állapodott meg, hogy ámbár kívánatosabbnak tartaná a vármegye monografiájának önálló megírását, de mivel arra a jelen viszonyok között gondolni is alig lehet — a vállalat segélyezését ajánlja a közgyűlésnek. A kérelmezett 6000 ft helyett azonban, mely összeget tulságosan feleslegesnek tart, csak 2000 ft subvenció megszavazását ajánlja s ennek ellenében megkívánja a vállalat intézőjétől, hogy a kinyomatandó műből 200 példányt boesásson a vármegye tulajdonába. — Sziklaynak a gyűlésre meghívott megbírtóját, mint halljuk elfogadta a föltételeket, melyek közé még az is bevétezt, hogy a mű kinyomatás előtt megbirálás végett a bizottságnál bemutatandó.

Tompa-szobor. A Tompa szobor ügyében örvendetes mozzanatról adhatunk hírt; a szobor művészi megalkotásával megbízott Holló Barnabás szobrász bejelentette a szoborbizottság elnökének Bornemisza László vármegyei alispánjának, hogy a szobor agyagmintája a kivitelére megállapított nagyságban elkészült. Vármegyei alispánja a Tompa-szobor ügyét a legmelegebben viselven szívében, azonnal intézkedett, hogy a szoborbizottság február 29-ére a további teendők megtétele végett gyűlésre hívassék. Az örvendetes mozzanat, hogy a szobor a kivitel első stádiumába jutott, meg is kívánja az ügy komoly felkarolását. Az első teendő lesz a még szükséges anyagi eszközök előteremtése iránt való intézkedés, s úgy halljuk, hogy vármegyei alispánja nagyon helyes indítványt készült felépíteni, a mely a vármegye közönsége büszke reputációjának is megfelel. A bizottság második teendője lesz, a szobor-minta megvizsgálata, és e részben egy bizottság fog előreláthatóan kiküldetni, a mely a képzőművészeti eszarnok igazgatóságán utján magát kiegészítetvén, fogja a helyszínen a szobrot megvizsgálni, mert helyes képet csak is így alkothat. Holló beküldötte a szobor-minta fényképét, s az elég kellemesen hat, tekintve azonban, hogy plastikai domborművel állunk szemben, kritikát a fénykép után alig lehet alaposan gyakorolni. — Ezzel kapcsolatosan felhívjuk a város figyelmét a Tompa-szobornak szánt tér sürgős rendezése iránt.

Uj mérnök. A helybeli államépítészeti hivatal mérnöki személyzetét — miután a nyáron vármegyei nagyobb szabású mérnöki munkákat fognak végezteni — a kereskedelmi miniszter megszaporította, és pedig olyképp, hogy Kohn Armin kir. mérnököt Székelyudvarhelyről áthelyezte az itt székelő államépítészeti hivatalhoz. Mint értesülünk, a hivatal az új mérnökkel egy kiváló szakértőt nyer.

Diszes esküvő volt folyó hó 16-án városunkban, *Lefkovics Albert* pénzügyi tisztviselő esküdtött örök hűséget *Bródy Matildának*, Bródy Bertalan helybeli jóhírű kereskedő szép leányának. A polgári házasságkötés d. e. 1/2 12-kor volt, s d. u. 2 órakor az izr. templomban az egyházi áldást *Singer Leó* főrabbi szép magyar beszéd kíséretében adta a fiatal párra. Az esküvő után a nagyszámu és díszes násznép, — melynek sorában a pénzügyigazgatóság tisztviselői is — elűkőn Papp László h. igazgatóval — megjelentek, a Róza nagytermében pompás vacsorához ült, s kedélyes hangulatban maradt együtt a hajnali órákig. Állandó boldogság legyen a fiatal pár osztályrésze!

Iparostanoncz iskolák segélyezése. A m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszter a rimaszombati iparostanoncz iskola részére 500 ft, a nagyrozei részére 400 ft, a rozsnói részére 450 ft, a jolsvai részére 300 ft, a dobsinainak 300 ft, a putnokinak pedig 350 ft államsegélyt engedélyezett.

Uj állatorvos. Rimaszombat város képviselőtestülete f. hó 10-ikén tartott közgyűlésén a városi állatorvosi állásra 9 pályázó közül Bodnár József okl. állatorvost választotta meg.

Diák-estély. Gimnáziumunk felsőbb osztályainak tanulói szombat a tágas tornacsarnokban estélyt rendeznek, melyre a meghívókat immár szétküldötték. Lesz hangverseny, szavalás s végül tánc. A közönség előtt ez estélyeknek immár jó híre van s hisszük, hogy mindazok, a kik szombatban este a tornacsarnokot meglátogatják, a fesztelenül mulató ifjuság körében néhány kellemes órát fognak eltölteni.

Thea-estély. A rimaszombati izr. nőegylet saját alaptőkéje gyarapítására még e hó folyamán jótékony czélú thea-estélyt rendez. A mulatság rendezésének eszméje — mint értesülünk — a nőegylet legutóbb tartott közgyűlésén fogalmazott meg, s remélhető, hogy a nemes ezélt tekintetbe véve, az eszme széles körben fog rokonszenves fogadtatásra találni.

Pénzintézetek közgyűlése. A rimaszombati *takarékpenztár* évi közgyűlését f. hó 27-ikén, a *nép- és iparbank* pedig márcs nap 28-ikán tartja.

Milleniumi bandériumunk. A megyei bandériumunk felszerelése iránt — úgy halljuk — erősen folyának a készületek. A diszruha szabásaul és díszítéséül

egy mult századbeli Eszterházy hercege régi festménye szolgál. Az attila és nadrág karmasinpiros színű lesz arany zsinórzattal, párducz kacagányi, sárga eszma, medvebőr kuesa fogja az öltönyt kiegészíteni.

Halálozás. Heresko Zsigmond arany- és ezüstműves, a helybeli Heresko Bertalan czég vezetője f. hó 18-ikén éjjel 38 éves korában hosszas betegeskedés után meghalt. Pontos és lelkiismeretes munkás, intelligens kereskedő volt, ki csendes, szerény modorával ismerősei jóindulatát és rokonszenvét méltán kiérdemelte. Fiatal özvegye s két árvája siratja az élete javakorában elhunyt derék embert. Temetése holnap, esütörtökön lesz.

Házassulók hirdetése. Az anyakönyvvezetői hivatal hirdetési tábláján következő háza ságok jelentettek: Farlas Géza — Schlessinger Zsenni; Misurák András — Mester Zuzsanna; ifj. Róth Lajos — Vathay Erzsébet; Krátky Mihály — Skanitz Veronika; Gelb Lázár — Markusz Gizella.

A gömörmegyei díjoksegélyező egylet márczius hó 1-én jótékony czélú műkedvelő színeloadást rendez a „Három Róza” nagytermében.

Az izr. nőegylet f. hó 18-án tartotta évi rendes közgyűlését, melyen ez immár jelentékenyen erősödő jótékony egyesület ügyei iránt a tagok élénk érdeklődést tanúsítottak. A közgyűlés főtárgyát a tisztikar és választmány megválasztása képezte. Az eddigi elnök: *Schweizer Dávidné*, a jelen voltak ismételtén kifejezett kívánására ujból elfogadta a tisztet. Alelnök: *Frank Adolfné* lett; pénztárnokká: *Weisz Adolfné*; Ellenőrre: *Bodor Arminné* választották meg. A választmány tagjai: Braun Zsigmondné, Blau Vilmosné, Braun Gyuláné, Dr. Cziner Miksáné, Eckstein Fieskóné, Hecksch Jakabné, Hecksch Bertalané, Holländer Lajosné, Jelinek Bertalané, Kohn Albertné és Reisz Józsefné; Pótagok: Hilovitsné és Kosiner Vilmosné.

Érdekes végtárgyalás lesz f. hó 21-én a helybeli kir. törvényszék, mint büntető bíróság előtt. A fentkített napon fog a kir. törvényszék törvényt ülni Paparsik István gömörpanyiti lakos felett, ki mint lapunkban is közölve volt, mult év október hó 6-án Gömör-Panyiton Roth József Hermin nevű szép fiatal leányát a nyakba intézett hatalmas késszurással leterítette. A végtárgyaláson a vádhatóságot Dr. Hányi Győző kir. ügyész a védelmet Dr. Szeless Ödön ügyvéd fogja vinni.

Tanárok a milleniumi kiállításon. A sárospataki ref. főiskola igazgató tanácsa legutóbbi ülésén azt az üdvös határozatot hozta, hogy a gimnáziumi tanárok a milleniumi kiállítás megtekintésére, illetve hazánk tanügyi kiállításának tanulmányozására egyenként ötven forintnyi segélyben részesülnek. E czélra a főiskola pénztárából 30 tanárnak 1500 ftot szavazott meg. Potentes potenter agunt, de azért a csekélyebb anyagi erővel rendelkező iskolák is mint pl. a kolozsvári, marosvársárhelyi stb. kimutatták áldozatkészségüket hasonló határozatok hozatala által, mi azt mutatja, hogy az intéző körök belátták azt, hogy a tanügyi kiállításnak szakértők által való tanulmányozása döntő befolyással bír középiskolánk fejlődésére.

Batyubálok. Az idei farsang méltó befejezést nyert két batyubállal, melyeken városunk polgársága s a szép leányok kitünő mulatozással bucsuztak el Carneval hercegtől. Vasárnap este a „*katholikus kör*”, hétfőn este pedig a „*polgári olvasókör*” helyiségében rendeztek kedélyes batyubált. Különösen az utóbbi mulatságon volt nagy élénkség, a kör helyisége alig tudta befogadni a résztvevők nagy tömegét. De bármennyire szűk is volt a hely, ez nem gátolta meg a jókedvet, melynek csak a hajnal vetett véget, mikor is a mulatozók szétszózóttak.

Bál Jolsván. Jolsvai levelezőnk írja: „T. Szerkesztő ur! F. hó 17-én tartották meg a helyben állomozó honvéd zászlóalj altisztjei báljukat. 42 pár táncolta az első negyest s ezuttal is bebizonyították derék honvédek — hogy daczára a 3 évvel ezelőt tartott báljuknak — még nem felejtették el a táncot, s a sima parketten épp úgy megállják helyüket, mint a rögös gyakorlóterén. Minden igyekezetükkel azon voltak, hogy a bál közönség beléjük helyezett bizalmának és reményeinek még a legkisebb részletig is eleget tegyenek. Páris is zavarba jött volna a sok szebbnél szebb és legszebb táncosnó láttára s Terpsichore ugyanevak helyesen tenné, ha az ujonnan épülő laktanyába emeltetne híveinek esarnokot, a kik az által bizonyították be e muzsa iránti hódolatukat: hogy nem volt táncosnó, ki csak egy tourt is ülvé táncolt volna végig. S mint legilletékesebben értesülve vagyunk, már majdnem sorszámmal ellátott jegyeket kellett a hölgyeknek tánczosaik közt kiosztani, hogy néminemüképen eleget tehessenek a rengeteg felhívásnak. Hogy a jókedvről csak halvány képet nyujthassak, fel kell említenem, hogy Jolsván nem lehet hegedű hirt kapni, széjjel muzsikáltak mind az altiszt bálban. A jókedvhez méltó volt a terem díszítése is: a falakon, karzaton iziésesen összeállított díszítések, fegyvergulák katonai színezetet kölcsönöztek a bálnak, s még jobban kiemelték annak jellegét. A honvéd altisztek özvegyei és árvái a bál jövedelmének láttára bizonyára azt mondják: „bár csak legalább hetenkint egyszer volna Jolsván altiszt bál!” s ezen kívánságukban bizonyosan mondhatom a jolsvai közönség is követi.”

Baleset a bánrévei vasúti állomáson. Köz tudomásu, hogy a vasúti járművek összekapcsolásánál gyakran történik baleset. A legkisebb vigyázatlanság, — egy elhírtelenkedett mozdulat könnyen nehéz sérülést, sőt halált okozhat ilyenkor. Körösi Ferencz miskolczi illetőségű fűtő is így járt szerencsétlenül, mikor e hó 9-ikén este 11 óra tájban a bánrévei állomáson a kezelése alatt álló mozdonyhoz akarta a szerkocsit csatolni. Körösi feje az összecsatoláskor oly szerencsétlenül került a mozdony és szerkocsi közé, hogy egészen szétlapult s a szegény ember azonnal meghalt. Holttestét e hó 10-dik napján boncolták fel dr. Török János és dr. Gaál Gusztáv orvosok a tornallyai járásbírószék vizsgálóbírájának jelenlétében. A vizsgálat megindított az ügyben, hogy kideríttessék nem terhel-e valakit gondatlanság a Körösi Ferenczet ért baleset miatt.

Putnok ünnepe. Valóságos ünnepe volt Putnoknak a február hó 15-én megtartott önkéntes tüzoltó bál, mely a vámvendégül nagytermében ritka fényvel és jókedvvel, gazdag programu hangversenyyel folyt le. Az ünnep megteremtő lelkei *Gróf Serényi Béla*, a tüzoltók

putnoki elnöke, a munka és születés nemes grófja, *Fekete Nándor* főparancsnok, és *Raymond István* grófi tisztartó voltak. Miután e kitünő férfiak mult év augusztus hóban megalakították a tüzoltói intézményt, azóta gyors lépésekkel halad az életerős fejlődés útján, ma már összes szervezeti költségei ki vannak egyenlítve, sőt tekintélyes tőkével rendelkeznek. Az intelligencia, az iparos osztály, a királyi kőszételep mivel tisztjei mind egyesültek a nemes gróf tisztelt gárdája alatt. Az új tüzoltó egylet kitünően van szervezve. A szabályzatot maguk a vezetők dolgozták ki, kivált Raymond grófi tisztartó mester e téren; kiváló gond van fordítva ezenfelül a fejelemlre, így a bál előtt napi parancsban lett kiadva, hogy „inni nem szabad”. A tüzoltóság meg is embereltte magát, valóban méltón lépett először a nyilvánosság elé. A mulatság hangversenyyel kezdődött: Szmik Gábor Rozsnóvóli konpléktan énekelt, s minden számmal élénk érdeklődést keltett. *Körmöröczy* Miklós palóc imitációval, tréfás alakításaival ezuttal is falengető habotát keltett. — A meglepetés moraja hatott át a termen midőn Grooh István rozsnói tinar zenész mellett rajtot rögtönözve, és pár perc alatt lekapott egy tüzoltót és egy „cibil” urat! Veress Sándor az opera volt tagja nagy hatással énekelt. A sikerült hangversenyt tombola majd tánc követte, a mely lelkes hangulattal eltartott a reggeli órákig.

Köszönet. Mindazok, kik forrón szeretett gyermekünk temetésén, illetőleg vigasztalásán való megjelenésükkel fájdalomukat enyhítették, fogadják ez uton őszinte köszönetünk nyilvánítását — Rimaszombat, 1896. febr. 17. Horváth György és neje.

A Losonc--Rimaszombat közt létesítendő vasútvonal losonc-poltári szárnya már legközelebb kiépítetik. Losonc város fejlődésének feltételeit itt is helyesen felfogva 25 000 ftot szavazott meg a vasútra. Természetesen tartózkodni fog Losonc a vonalat Rimaszombatig behozni, hanem még mielőtt ide érne, elvágja az útját, hogy a forgalmat azon vidékről magához ragadja. Ugyanezt akarta Kubinyi Géza megfordítva Rimaszombat javára, ezelőzve a vonalat elsősorban Rimaszombat-Poltár közt kiépíteni, s csak, midőn a forgalom Rimaszombatnak teljesen biztosítva lett volna, ment volna át a vonalnak Losonczig való kiegészítésére. — Hjah! késő bánat. . . . .

Farsang végén. Vége a farsangnak, a mulatozásnak; a hosszú bójt alatt az ember megint visszatér kedves olvasmányaihoz, lapjaihoz, s azokban gyönyörködik. Mi a legszivesebben és a legjobb tudásunk szerint ajánljuk az Ország-Világ czimű képes hetilapot, melynek most megjelent 7. száma is gazdag tárháza a szórakoztató olvasmányoknak, érdekes és művészi képeknek. Írtak ebbe a számba *Váradly Antal*, *Adorján Sándor*, *Nuricsán József*, *Szigety József*, *Paál Arpád*, *Henczi Sándor*, *Téglás Gábor* stb. Képei közt van igen szép hushagyókédi kép, a legujabb Röntgen fotográfia, Budapest emizere stb. Az Ország-Világ olcsóbb lapot nem igen ismerünk; előfizetése negyedévre 2 ft. Mutetvánszámot ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest, V. Hoid. u. 7 sz.)

Nyilvános nyugtázás. A rimaszombati kereskedő ifjak egylete pénztára javára, folyó hó 2-án rendezett táncmulatság bevétele volt:

belépti-dijakból	345 kor. — ft.
Felülfizetésekből	151 kor. — ft.
Összesen	496 kor. — ft.
A kiadás volt	310 kor. 56 ft.
Maradvány	185 kor. 44 ft.

Felülfizettek: Dickmann Ignác 10 korona, Dr. Krausz Gyula 10 korona, Dr. Szeless Ödön 10 korona, Weisz Izó (Munkács) 10 korona, Gellman Sámuel 6 korona, Grosinger Miksa 6 korona, Dr. Cziner Miksa 5 korona, Kohn Sámuel 5 korona, Breybart Arpád 4 korona, Holländer Lajos 4 korona, Hexner Miksa 4 korona, Reisz József 4 korona, Dr. Schweighoffer Ferencz 4 korona, Blumenthal Samu 3 korona, Eckstein Fiesko 3 korona, Hoselitz Salamon 3 korona, Kohn Albert 3 korona, Steiner Samu 3 korona, Bródy Andor, Berger Francziska, Dickmann László, Eckstein Samu, Eperjessy József, Fráter József, Grósz Mór (Gesztete), Grosberger Ernő, Haas Adolf (Kokova), Dr. Kármán Aladár Ernő, Krausz Sándor, Lévai Izó, Pásztor Gyula, Rábely Miklós, Selvarec Pál, Varga Lajos, 2—2 koronát, Berger Adolf, Bródy József, Einhorn Károly (Perjese), Erdélyi János, Gabris Barna, Guttman Edel, Hecksch Bertalan, Ifj. Kohn Adolf, Krausz Bernáth, Klein Albert (Harkács), Klein Lajos, Mindszenty B.-né, Polyák Géza, Redlich Sándor, Weissglás Samu 1—1 koronát. Összesen 151 korona, mely összeget egyletünk nevében köszönettel nyugtázom. — Rimaszombat, 1896. február 3. Dickmann László egyleti alelnök. — Mikor e számadást közöljük, örömmel tejezük ki a felett, hogy a derék fiatal egylet ez első nyilvános szereplése ily szép anyagi és erkölcsi sikerrel járt. Ez bizonyára buzdításul fog szolgálni a lelkes ifjuságnak arra, hogy minél gyakrabban életelt adjanak maguktól. A közönség pedig mindenkor szívesen fog hozzá járulni a nemes czélok megtestesítésére alakult egylet fellendítéséhez!

Nyilvános számadás. A pálfalai ev. ref. énekar által f. é. febr. 2-án könyvtára javára rendezett táncvígalm alkalmával

a bevétel volt	53-90 kr.
kiadás pedig	39-37 kr.

a könyvtár javára maradt: 14-53 ft.
Felülfizettek: Majoros István és Nagy Lajos 50--50 krt., Blumenfeld Adolf 40 krt., Tóth Katalin, Sallai Zsuzsanna, Bódi Julianna, Bódi Magdolna 10—10 krt. Fogadják a szíves felülfizetők az énekkar hálás köszönetét,

Felelős szerkesztő: Dr. VERES SAMU.

Nyilttér:*)

A „Gömöri Hirlap” február 16-án megjelent számában Özv. Váradiné neve alatt közzé tett nyilttéri közleményére a közönség tájékoztatásul kijelentem, hogy a további intézkedések tekintetében a törvény rendes útját veszem igénybe.
Rimaszombat, 1896. február 19-én.
Huszth Lajos.

*) E rovat alatt közölték nem vállal felelősséget a szerk.

Foulard-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenkint — japáni, chinai stb. a legújabb mintázatban és színekben, n. m. fekete, fehér és színes **Henneberg-selyemet 35 krtól 14 frt 65 krig méterenkint** sima, esikós, kockázott, mintázott damasztot stb. (mintegy 240 különböző minőségben és 2000 szín és mintázattal stb.) a megrendelt áru postabér és vámmentesen a házhoz szállítva mintákat postafordultával küld: **Henneberg G.** (cs. és k. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Svájcba ezimzeit levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéztetnek.

Kiadó.

A főtéren egy **emeleti lakás**, mely két szoba, konyha, kamra és padlásból áll, egészben: — esetleg magános urnak ugyanott egy utcai szoba butorral vagy butor nélkül **május elsejétől kiadó.** — Továbbá egy nagy **boltnak a fele része** — igen alkalmas ékszerész, szabó- vagy borbélyüzletnek — szintén május 1-én kibérelhető. — Értekezni lehet **Özv. Kovács Zsigmondné** tulajdonossal.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban a Losonezi-utca 50. szám a házban egy lakás, mely két szoba, konyha, kamra, fatartó, padlás és egy darab zöldsüges kertből áll, **május 1-től kibérelhető.** — Tudakozódhatni a feltételek felől **özv. Király Ferenczné** tulajdonosnőnél.

Ház bérbeadás.

A **Kiszely János** tulajdonát képező **tamásfalvi ház** — önálló udvarral és terjedelmes kerttel az 1896-ik év **május hó 1-étől** kezdve bérbe adó. — Bővebb felvilágosítás szereshető a ház jelenlegi bérletjénél és **Szücs Károly** urnál Rimaszombatban.

Kiadó lakás.

A rimaszombati róm. kath. iskola épület emeleti részén egy lakás, mely 3 szoba, konyha, kamra, fatartó és padlásrészből áll, **május hó 1-től** bérbe adatik. — Értekezni lehet **Stolcz Márton** iskolaszéki gondnok urral.

Kiadó bolt.

Rimaszombatban a Kossuth-utca 1-ső szám a házban — a megyeházával szemben — egy **bolt** hozzátartozó **lakással** együtt **május 1-től** bérbe vehető. — Bérelni szándékozók forduljanak **Kern Adolf** takarékpénztári könyvelő urhoz.

Kiadó.

Rimaszombatban a Ferenczi-utca 6-ik szám alatt, a törvényszéki palota közelében, egy kényelmes utcai lakás, 3 szoba, konyha, kamra a hozzátartozó mellékhelyiségekkel folyó év **május hó 1-től** bérbe kiadó. — Értekezhetni **Benyó Béla** tulajdonossal. 1-2

Meghívás.

A **Gömörmezei Nép és Iparbank** részvényesei **1896. évi február hó 28-án d. e. 9 órakor** a „Három Rózsa“ vendéglő nagy termében tartandó

rendes közgyűlésre

tisztelettel meghívotnak.

TÁRGYAK:

1. Igazgatóság és felügyelő-bizottság évi jelentése.
2. Mérleg jóváhagyása s ennek folytán az igazgatóság és felügyelő-bizottság felmentése.
3. Osztalék megállapítása.
4. Egy igazgató, felügyelő-bizottság és napi-biztosok választása.
5. Indítványok.

Rimaszombat, 1896. február 15-én

1-1 **Az igazgatóság.**

Tavaszi vetésre

a putnoki uradalomnál 50 mm. trieurózott **tavaszbükköny** eladó. Ára a veendő mennyiséghez képest állapítatik meg. Minta kívánatra bérmentve küldetik.

2-3 **Gróf Serényi Béla,**
putnoki uradalma.

Meghívás

a **Nyústyai takarékpénztár részvénytársaság**

X. évi rendes közgyűlése

1896. évi február hó 23-án délután 2 órakor a takarékpénztár helyiségében fog megtartatni, melyre a t. cz. részvényesek tisztelettel meghívotnak.

Tárgysorozat:

1. Az igazgatóság és felügyelő-bizottság jelentése az 1895-ik évi üzletéről.
2. Mérleg jóváhagyása, felmentvény megadása és a nyereség felosztása iránti határozat hozatal.
3. Egy igazgatósági tag választása.
4. Indítványok.

Kelt Nyústyán, 1896. évi február 1-én.

3-8

Az igazgatóság.

Hirdetmény.

388. sz. — A rimaszombati kir. törvényszék közhírré teszi, hogy a m. kir. államvas utaknak a **rozsnyói államvasuti állomás kibővítése** iránti kisajátítási ügyében a Rozsnyó város határában fekvő, rozsnyói 116. sz. a. tjkvben 1313. hrsz. Gál János és neje szül. Gál Szidónia tulajdonát képező, a betervezett tervrajzban és kártalanítási iratokban megjelölt ingatlanra nézve, a kártalanítási eljárás megkezdése határidejéül az **1896. évi február hó 24-ik napjának d. e. 10 óráját** a helyszínére **Rozsnyó város közházához** tűzte ki, mely napra és időre az összes érdekelt, valamint a távollevők és ismeretlen tartózkodásuak számára **ügygondnokul** kinevezett **Szontagh József** hités ügyvéd oly figyelmeztetéssel idéztetnek meg, hogy elmaradásuk a kártalanítás feletti érdemleges határozat meghozatalát nem fogja gátolni — Rimaszombat, kir. tszék 1896. január hó 27-én.

Feledy,
k. t. jegyző.

Kubinyi,
k. t. elnök.

2-2

Az igazgatóság.

Hatóságilag engedélyezett végeladás.

Néhai **KOVÁCS ZSIGMOND** férfi- és női lábbeli üzletében a raktáron levő kész árukból **hatóságilag engedélyezett végeladás rendeztetik** a következő **bámulatos olcsó árak** mellett:

1 pár férfi sima vagy betétes, hegyes vagy gömbölyű orru czipő	2 50 kr.
1 pár férfi posztó czipő orozlakkal borítva	2 80 kr.
1 pár férfi orozlakk-czipő	2 80 kr.
1 pár férfi táncz félezipő	2 50 kr.
1 pár női lakk-borított czipő keztyűbőr betéttel	2 90 kr.
1 pár női lakk- vagy bőr kivágott czipő	1 50 kr.
1 pár női aranyos bőr kivágott czipő	— 95 kr.
1 pár női egész magas, evelaszting ezügos czipő	2 20 kr.
1 pár női egész bőr, szegezett talpu ezügos czipő	2—2 50 kr.
1 pár női posztó félezipő bőrrel borítva	— 80 kr.
1 pár gyermek fűzős vagy oldaltgomboló erős czipő	— 80 kr.
1 pár leány magasszáru, oldaltgomboló vagy fűzős lakkezipő	1 20 kr.
1 pár női kivágott atlasz- vagy szatin czipő	1 50 kr.
1 pár női krémbőr félezipő	1 50 kr.
1 pár kis gyermek posztó félezipő	— 30 kr.

Midőn ezen kedvező alkalom felhasználását a n. é. közönség tudomására hozom, egyttal kijelentem, hogy **mértékszerinti rendelések** mint eddig, ugy ezentul is **eszközöltetnek** fiam: **Kovács Zsigmond felügyelete mellett**, ki szakképzettségét: 11 éven keresztül Budapest, Bécs, München, Majna-Frankfurt, Brüsszel, Páris és London városok elsőrendű műhelyeiben sajátította el, — ki igyekeznli fog a kivánalmaknak megfelelni, hogy a bizalmat és jóakaratot a jövőre kiérdemelje.

Rimaszombat, 1896. február 8.

Tisztelettel

2-*

Özv. KOVÁCS ZSIGMONDNÉ.

Uj cserépkályhák!

Van szerencsém a mélyen tisztelt közönség szives tudomására hozni, hogy az **ANDRIK SÁMUEL**-féle tamásfalvi cserépkályhagyártást átvettem, és azt ugyanott minden tekintetben ujtva, folytatni fogom.

Kiváló minőségű **agyagunk felülmul** minden más bel- és külföldit, továbbá uj minták és vegyészileg javított máz beszerzése, nemkülönben kitűnő munkaerő, azon kellemes helyzetbe juttat, hogy a versenyt **bármely** hazai és külföldi gyártmánnal bátran fölvehetem és ez által a m. t. közönséget megkimélem a tetemesen drágább és sok kellemetlenséggel járó idegen gyártmányu kályhák beszerzésétől. — **Cserépkályháim csiszolva is állittatnak.**

Ezen uj vállalatomban a m. t. közönség szives pártfogásáért esdve maradtam

kiváló tisztelettel

BRAUN ZSIGMOND, vaskereskedő.
RIMASZOMBAT.

3-*

Rendelések vasüzletemhez intézendők. Javítások és átállítások is elfogadtatnak.

Uj cserépkályhák!